

NEGYEDIK SEKCIÓ

SZUROVECZ kontra MAGYARORSZÁG
(Kérelem száma: 15428/16)

ÍTÉLET

STRASBOURG
2019. Október 8.

Ezen ítélet az Egyezmény 44. cikkének 2. bekezdésében foglalt körülmények beálltával válik véglegessé. Szerkesztői változtatás alá eshet.

A Szurovecz kontra Magyarország ügyben,

az Emberi Jogok Európai Bírósága (Negyedik Szekció) Kamaraként tartott ülésén, melynek tagjai voltak:

Ganna Yudkivska, *Elnök*,
Vincent A. De Gaetano,
Paulo Pinto de Albuquerque,
Iulia Antoanella Motoc,
Georges Ravarani,
Marko Bošnjak,
Péter Paczolay, *bírák*,
and Andrea Tamietti, *Szekció Jegyzőkönyvvezető-helyettes*,

a 2017. július 4. és 2019. szeptember 3. napján tartott zárt ülésén lefolytatott tanácskozását követően a fenti utóbbi időpontban elfogadott alábbi ítéletet hozza:

ELJÁRÁS

1. Az ügy az Emberi Jogok és Alapvető Szabadságok Védelméről szóló Egyezmény („Egyezmény”) 34. cikke alapján Magyarország ellen (15428/16 számon) 2016. március 12-én Szurovecz Illés úr magyar állampolgár („a kérelmező”) által benyújtott kérelem alapján indult.

2. A kérelmezőt Hüttl T. úr, Budapesten praktizáló ügyvéd képviselte. A Magyar Kormányt („Kormány”) Tallódi Z. úr az Igazságügyi Minisztérium alkalmazottja képviselte.

1. A kérelmező az Egyezmény 10. Cikke alapján őt megillető véleménynyilvánítás szabadságához való jogának és ezen belül különösen az eszmék közléséhez való jogának megsértését kifogásolta arra hivatkozva, hogy a hazai hatóságok megtagadták tőle a menekültek befogadására szolgáló Debreceni Befogadó Állomás („Befogadó Állomás”) területére történő belépést. Az Egyezmény 13. Cikkének megsértésére is hivatkozott abban a tekintetben, hogy a fenti határozat megtámadására nem volt hatékony jogorvoslati joga.

2. 2016. június 9-én az Egyezmény 10. és 13. Cikkével kapcsolatos panaszokat továbbították a Kormánynak, a kérelem többi részét a Bíróság szabályzata alapján elfogadhatatlannak nyilvánították. Mind a kérelmező, mind a Kormány írásos előterjesztéseket nyújtott be az elfogadhatóság és az érdemi kérdések tekintetében. Ezen kívül a Bíróság a következő kívülálló harmadik személyektől kapott észrevételeket: Media Legal Defence Initiative, Index on Censorship, The Reporters Committee for Freedom of the Press, the European Publishers Council, PEN International, a Magyar Helsinki Bizottság, the Dutch Association of Journalists, and the European

Centre for Press and Media Freedom. Ezen harmadik személyek együttesen léptek fel és az Elnök engedélyezte, hogy beavatkozóként részt vegyenek az írásbeli eljárásban (az Egyezmény 36. Cikk 2. pontja és a Bíróság szabályzatának 44. § 3. pontja).

A TÉNYEK

I. AZ ESET KÖRÜLMÉNYEI

3. A kérelmező 1993-ban született és Mezőberényben lakik.

4. A kérelmező az abcug.hu internetes hírportál újságírója. 2015. május 7-én kapcsolatba lépett egy társadalmi szervezettel abból a célból, hogy beszámoljon a menekült státuszt kérelmezők számára létesített Vámoszabadi Befogadó Központ működésével kapcsolatos tevékenységükről. Azt a tájékoztatást kapta, hogy a Befogadó Központ területére történő belépéshez a Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal („BÁH”) engedélyét kell beszerezni.

5. A BÁH sajtó osztálya 2015. május 12-én elutasította a kérelmező kérelmét a Befogadó Központban tartózkodó magánszemélyek személyiségi jogainak védelmére hivatkozva.

6. 2015. szeptember 14-én a kérelmező új kérelmet nyújtott be a BÁH-hoz. Ezúttal a Debreceni Befogadó Központ területére történő belépést kérelmezte abból a célból, hogy interjút készítsen az ott tartózkodókkal és képes riportot készítsen az életkörülményeikről. Jelezte, hogy fényképeket csak az érintett magánszemélyek engedélyével készít majd és amennyiben szükséges, minden egyes esetben írásos hozzájárulást szerez. A kérelmező azért választotta a Debreceni Befogadó Központot, mert az ott tapasztalható életkörülményekről szeretett volna objektív beszámolót készíteni, különösen arra tekintettel, hogy 2015. áprilisában az Alapvető Jogok Biztosa az ENSZ Kínzás és Más Kegyetlen Embertelen vagy Megalázó Büntetések vagy Bánásmódok Elleni Nemzetközi Egyezmény Fakultatív Jegyzőkönyvével összhangban jelentést tett az ott tapasztalt életkörülmények tekintetében, melynek alapján embertelen és megalázó bánásmódot lehetett megállapítani. Ezen kívül a Befogadó Központ az állami médiában folyamatosan jelen volt, mint a Kormány bevándorlás-ellenes kampányának része.

7. 2015. szeptember 14-én a BÁH az Alaptörvény IV § 1. pontjára és az Igazságügyi és Rendészeti Minisztérium 52/2007 (XII. 11.) rendeletének 2. § (5) bekezdésére hivatkozva elutasította a kérelmet. A BÁH indoklásában előadta, hogy a menekült jogot kérelmezők tekintetében folyamatos média érdeklődés volt tapasztalható és a Befogadó Központ rendszeres látogatása sértené a menekültek magánéletét. Ezenkívül a Befogadó Központ területén tartózkodók közül többen üldöztetés elől menekülnek és mind saját mind családjuk biztonságát veszélyeztetné, ha a sajtóban információ jelenne meg róluk. A hazai hatóságok felelőssége annak biztosítása, hogy a menekülteket

üldöző szervezetek a sajtón keresztül ne kaphassanak információkat a menekültek hollétéről.

8. A kérelmező kérelmének elutasítását bíróság előtt támadta meg. 2015. november 12-én a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a keresetet elutasította arra hivatkozva, hogy a Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal határozata nem minősül a Közigazgatási Eljárásról szóló 2004. évi CXL. törvény 12. §-a szerinti közigazgatási határozatnak, ezért bírósági felülvizsgálatnak nincs helye.

9. 2016. júniusában a kérelmező egy országgyűlési képviselő („Képviselő”) kíséretében látogatást kívánt tenni a Körmendi Befogadó Központban. Míg a Képviselőt beengedték a központba, a kérelmező erre nem kapott engedélyt. Ezt követően a kérelmező 2016. július 12-én a Képviselő beszámolója alapján írt újságcikket.

II. RELEVÁNS HAZAI JOG

10. A 2007. évi LXXX. tv. végrehajtásáról szóló 301/2007. sz. Kormányrendelet adott időben hatályos szövege a következőképpen rendelkezik:

12. §

“...

(3) A befogadó állomás az elismerését kérő, a menekült, az oltalmazott, valamint a menedékes elhelyezését és ellátását biztosító, a menekültügyi hatóság által fenntartott létesítmény.

...”

11. Az Igazságügyi és Rendészeti Miniszternek a menekültügyi szervezeti rendszeréről szóló 52/2007 (XII.11) sz. rendelete vonatkozó részei a következőképpen szólnak::

2. §

“...

(5) Látogató a befogadó állomás területére a befogadó állomás igazgatójának hozzájárulásával léphet be és tartózkodhat a befogadó állomás területén.”

Melléklet az 52/2007. sz. IRM rendelethez A befogadó állomás házirendje

„1. A házirendben foglalt magatartási szabályokat a befogadó állomáson elhelyezett köteles megtartani, a látogató köteles azokat tiszteletben tartani.

2. A befogadó állomáson elhelyezett és a látogató köteles a befogadó állomás munkatársai utasításainak eleget tenni. Az a látogató, aki a házirendben foglaltakat megszegi, köteles a befogadó állomás területét elhagyni.

3. A befogadó állomáson elhelyezett és a látogató köteles olyan magatartást tanúsítani, amely az elhelyezettek jogait nem sérti, nyugalmát nem zavarja.”

...

„16. A befogadó állomáson elhelyezett elismerését kérő köteles eltávozását a menekültügyi hatóság ügyintézőjének előzetesen bejelenteni.”

III. RELEVÁNS NEMZETKÖZI JOGI FORRÁSOK

12. Az Egyesült Nemzetek Emberi Jogi Bizottsága a a Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmánya 19. cikkével (véleménynyilvánítás és szólás szabadsága) kapcsolatos 2011. szeptember 12-én kiadott 34. sz. Átfogó Kommentárja a következőket tartalmazza:

“45. Általában a 3. bekezdéssel ellentétes a véleménynyilvánítás szabadságához való jog gyakorlásának korlátozása újságírók és más olyan személyek tekintetében, akik egy Tagállam területén kívülre kívánnak utazni (így például azok, akik emberi jogokkal kapcsolatos megbeszélések céljából kívánnak utazni), amennyiben külföldi újságírók Tagállam területére történő belépését korlátozzák valamely másik ország területéről, vagy az újságírók vagy emberi jogi aktivisták mozgásának szabadságát egy adott Tagállam területén korlátozzák (beleértve valamely konfliktussal érintett, természeti katasztrófával sújtott, vagy olyan területet, ahol emberi jogok megsértésének veszélye áll fenn).”

13. 2016. április 13-án a Miniszteri Bizottság elfogadta az újságírók és más médiamunkások védelméről és biztonságáról szóló CM/Rec(2016)4. számú ajánlást, melynek releváns része a következőképpen szól:

“26. Az Állam nem korlátozhatja szükségtelenül az újságírók és más médiamunkások mozgásának szabadságát, beleértve a határok átlépését, meghatározott területekre történő belépést, konfliktusok által érintett zónákat, helyszíneket és fórumokat, mivel az ilyen mozgás lehetősége illetve belépési jog a hír és információ gyűjtésének fontos eszköze.”

14. A Miniszteri Bizottságnak az oknyomozó újságírás védelméről és támogatásáról szóló 2017. szeptember 26-án elfogadott Nyilatkozata a következőket tartalmazza:

“Az Európa Tanács Miniszteri Bizottsága...

...

II. Felhívja a Tagállamokat arra, hogy védje és támogassa az oknyomozó újságírást, tekintettel az Emberi Jogok Európai Egyezményének 10. Cikkére, az Európai Emberi Jogi Bíróság vonatkozó esetjogára, az Európa Tanács alapelveire, és ezzel összefüggésben:

...

ii. az Európa Tanács alapelveivel összhangban biztosítani kell a mozgás szabadságát a média szakemberei számára, biztosítani kell az információhoz való hozzáférésüket és a demokrácia szolgálata érdekében készített kritikus és részletes riportok készítését meg kell könnyíteni;

...”

IV. ÖSSZEHASONLÍTÓ JOGI FORRÁSOK

15. Minden tagállam rendelkezik olyan nemzeti jogalkotással, mely a bevándorlást és menedékjogot szabályozza. Azonban nem minden jogrendszer tartalmaz speciális szabályokat a központokba való belépésre és látogatási jogra. Ezen kívül különbségek vannak a nemzeti jogokban abban a tekintetben, hogy milyen személyekre és központokra alkalmazandó a szabályozás. Egyes nemzeti jogok minden bevándorlóra és külföldre alkalmazandó, míg mások részletesebbek abból a szempontból, hogy milyen bevándorlókra vonatkoznak. Sok esetben a menedékjogot kérők jogaira vonatkozó nemzeti jogrendszert kiegészítik az egyedi központok belső szabályai, vagy más (néha regionális vagy helyi) szabályok a látogatással kapcsolatos feltétek tekintetében.

16. A látogatások engedélyezésének nemzeti szabályozása a regionális vagy helyi szabályok, illetve a központ-specifikus szabályok tekintetében a befogadó központok többsége a belépést gyakorlati feltételekhez köti, így látogatási idő, a látogatás időtartamának korlátozása, meghatározott látogatási területek, előzetes regisztráció vagy előzetes jóváhagyás. Több állam biztosítja a központnak a belépés korlátozásához való jogot. A belépés korlátozásának leggyakrabban alkalmazott indokai a biztonság, a magánélet sérthetlensége, egészségügyi vagy jóléti szempontok.

17. Huszonnégy tagállamban nincs szabályozva a média képviselőinek belépése a Befogadó Központok területére. Ezekben az országokban a média se több, se kevesebb jogot nem kap, mint mások és a szabályok nem tartalmazzak semmilyen általános korlátozást a média számára a központok látogatására. Legalább 10 tagállamban figyelhető meg, hogy a média képviselői csak előzetes engedéllyel, vagy látogatási szándékuk előzetes bejelentésével léphetnek be a Befogadó Központok területére (Örményország, Ausztria (a szövetségi jog alapján), Bosznia és Hercegovina, Horvátország, Észtország, Franciaország, Litvánia, Hollandia, Norvégia és Lengyelország). Egyes államokban az újságírók az általános szabályokhoz képest szélesebb látogatási jogkört kapnak (Németország, Olaszország, Románia, Oroszország, Szerbia és Törökország), mely főként a sajtószabadság vagy a közérdekű információ-áramlás szabadsága tekintetében létező jogszabályokon alapul.

A JOG

I. AZ EGYEZMÉNY 10. CIKKÉNEK ÁLLÍTÓLAGOS MEGSÉRTÉSE

18. A kérelmező az Egyezmény 10. Cikkére hivatkozva azt kifogásolta, hogy a Hazai Hatóságok az információ közléséhez való jogát korlátozták azzal, hogy megtagadták azon kérelmének jóváhagyását, hogy a menekült státuszt kérelmezők életkörülményeiről készítendő riport megírása céljából

beléphessen a Debreceni Befogadó Központba. A 10. Cikk a következőképpen rendelkezik:

„1. Mindenkinek joga van a véleménynyilvánítás szabadságához. Ez a jog magában foglalja a véleményalkotás szabadságát és az információk, eszmék megismerésének és közlésének szabadságát országhatárokon tekintet nélkül és anélkül, hogy ebbe hatósági szerv beavatkozhasson. Ez a Cikk nem akadályozza, hogy az államok a rádió-, televízió- vagy mozgókép vállalatok működését engedélyezéshez kössék.

2. E kötelezettségekkel és felelősséggel együtt járó szabadságok gyakorlása a törvényben meghatározott, olyan alakszerűségeknek, feltételeknek, korlátozásoknak vagy szankcióknak vethető alá, amelyek szükséges intézkedéseknek minősülnek egy demokratikus társadalomban a nemzetbiztonság, a területi sértetlenség, a közbiztonság, a zavargás vagy bűnözés megelőzése, a közegészség vagy az erkölcsök védelme, mások jó hírneve vagy jogai védelme, a bizalmas értesülés közlésének megakadályozása, vagy a bíróságok tekintélyének és pártatlanságának fenntartása céljából.”

A. Elfogadhatóság

19. A Kormány azzal érvelt, hogy a kérelmező panasza az információhoz való hozzáférés jogán alapult, mely nem tartozik a 10. Cikk hatálya alá. A 10. Cikk hatálya alá tartozó „információhoz való jogot” csak azon információ tekintetében lehet értelmezni, melyet mások tudatosan közölnek. Az állam számára csak negatív kötelezettség merül fel, amennyiben indokolatlanul nem akadályozhatja a nyilvánosan rendelkezésre álló információkhoz való hozzáférést és amennyiben nem büntethet senkit azért, hogy hatóságoktól információt szerez.

20. A Kormány fenntartotta, hogy a 10. Cikk megfogalmazását figyelembe véve és azt összevetve a véleménynyilvánítás szabadságával kapcsolatos más nemzetközi emberi jogi forrásokkal, valamint a 10. Cikk „*travaux préparatoires*” anyagaival, valamint a Szerződések Jogára vonatkozó Bécsi Egyezmény és a Bíróság bevett esetjogi gyakorlatával, az Egyezmény 10. Cikke a jelen esetben nem alkalmazandó.

21. A Kormány azt is előadta, hogy a Miniszteri Bizottság külön Egyezményt fogadott el a hivatalos dokumentumokhoz való hozzáférés tekintetében, ami annak a jele, hogy a 10. Cikk megfogalmazói nem szándékoztak az emberi jogok és alapvető szabadságok védelmére vonatkozó Egyezmény hatályát a hatóságoktól származó információszerzés védelmére kiterjeszteni.

22. Önmagában az a tény, hogy a Magas Szerződő Felek a hazai jogukban szabályozták az információ szerzéséhez való jogot, nem jelenti azt, hogy ugyanezt a jogot a 10. Cikk védelme is biztosítja, mivel az államoknak jogában áll saját jogrendszerükön belül az Egyezménynél magasabb szintű védelmet biztosítani emberi jogi vonatkozásokban. Ezért a

10. Cikk alkalmazhatósága semmilyen körülmények között nem terjedhet tovább annál, amelyet a hazai jog az információkhoz való hozzáférés tekintetében tartalmaz. Mindemellett az Információhoz való hozzáférés joga olyan autonóm jogosítvány, melynek célja az átláthatóság és a helyes szabályozás és nem tekinthető a véleménynyilvánítás szabadságához való jog részjogosítványának.

23. Ennél fogva, a Kormány kérelmezte, hogy a Bíróság a kérelmet *ratione materiae* elfogadhatatlannak nyilvánítsa.

24. A Kormány azzal érvelt továbbá, hogy a kérelmező panasza az Egyezmény rendelkezéseivel *ratione personae* összeegyeztethetetlen és ezért elfogadhatatlan. Vitatták, hogy az adott esetben a kérelmezőnek joga lenne azt kifogásolni, hogy szólásszabadságához való jogát korlátozták, mivel ebben őt sosem akadályozták és ezért nem is büntették. A Befogadó Központba való belépésének megtagadása nem érintette a közérdekkel kapcsolatos vitához való hozzájárulását. A Kormány, érvének alátámasztása érdekében azt is előadta, hogy a kérelmező egy másik befogadó állomás (Körmend) lakóinak helyzetéről anélkül adott közre újságcikket, hogy oda személyesen ellátogatott volna.

25. A kérelmező vitatta a Kormány kifogásait. Előadta, hogy a 10. Cikk Hatálya és az információ közléséhez való jog nem korlátozható azon információk körére, melyek közzétételét a Kormány jóváhagyja. Az információhoz való jog és az információ közlésének joga alapján a sajtónak lehetőséget kell adni a közintézmények működésének vizsgálatára és tapasztalatainak közlésére. Azzal érvelt továbbá, hogy az a pusztán tény, hogy egy Befogadó Központból egyetlen egy jelentést sikerült elkészítenie, nem teszi kétségesé a jelen ügyben fennálló áldozati státuszát.

26. A Bíróság hangsúlyozza, hogy a jelen ügyben vizsgálandó kulcskérdés az, hogy az ügy körülményei között a kérelmező azon kérésének elutasítása, hogy beléphessen a Befogadó Központba, beavatkozásnak minősül-e a 10. Cikk által biztosított információhoz való jogába és az információ közléséhez való jogába.

27. Azon kérdések, hogy vajon a kifogásolt tények a 10. Cikk hatálya alá esnek és hogy vajon a kérelmező a 10. Cikk alapján őt megillető jogok korlátozásának áldozata volt-e, elválaszthatatlanul kapcsolódik a kérelmező panaszához. Ennél fogva a Bíróság megállapítja, hogy a Kormány kifogásait egyesíteni kell a kérelem érdemi kérdéseivel.

28. A Bíróság megállapítja, hogy a kérelem az Egyezmény 35. Cikk 3 (a) pontja tekintetében nem nyilvánvalóan alaptalan. Azt is megállapítja, hogy a kérelem más szempontból sem minősül elfogadhatatlannak. Ezért elfogadhatónak kell nyilvánítani.

B. Érdemi kérdések

1. A felek előadásai

(a) A Kormány

29. A Kormány előadta, hogy amennyiben a Bíróság azt állapítaná meg, hogy a 10. Cikk alkalmazandó az információhoz való hozzáférés megtagadására vonatkozó esetekben, ez csak olyan szituációkban fordulhat elő, ahol egy adott információhoz való hozzáférés hiánya ténylegesen megakadályozza egy kérelmező számára véleményének kifejezését, mivel nem álnak rendelkezésére alternatív lehetőségek az adott információ beszerzésére és azzal a feltétellel, hogy a kérelmező polgári és büntetőjogi felelősséggel tartozik állításainak ténybeli pontosságáért.

30. A kérelmező azon panasza tekintetében, hogy a Debreceni Befogadó Központ területére történő belépésének megtagadása sértette az információk és gondolatok közléséhez való jogát a Kormány álláspontja szerint meghatározó jelentőségű volt, hogy a kérelmezőt nem akadályozták abban, hogy közzétégye véleményét a magyar menekültügyi rendszer és a menedékjogot kérő életkörülményeivel kapcsolatos problémákról.

31. A Kormány álláspontja szerint a Befogadó Központ területére való belépés nem volt szükséges a kérelmező számára a véleményének kifejezéséhez az adott közügyben, mivel a szükséges információt nemzetközi szervezetektől és civil szervezetektől megkaphatta. Így készíthetett interjúkat menekültekkel a Befogadó Központon kívül és mások által készített fényképeket is használhatott. Az a tény, hogy az ilyen információk beszerzése, másokkal történő együttműködést, valamint adatok gyűjtését feltételezi, nem cáfolja azt az állítást, hogy az információk más forrásból is rendelkezésre álltak.

32. A Kormány elismerte, hogy az állítólagos beavatkozás – a belépés megtagadása – törvényes alappal bír, mivel a hazai jog alapján a kérelmezőnek nem volt anyagi joga a belépés követelésére. Mindemellett a Kormány azzal érvelt, hogy a beavatkozás mások jogának védelmét szolgálta, különösen a menekült státuszt kérők magánéletét védte, melyet az Egyezmény 8. Cikke biztosít.

33. A Kormány kiemelte, hogy az állam a jelen esetben és a kért információhoz való hozzáférés megadása tekintetében mérlegelési jogkörrel rendelkezik. Ez a mérlegelési jog csak olyan mértékben korlátozható, amennyiben a kérelmező polgári vagy büntetőjogi felelősségre vonással kapcsolatos védekezése körében tett állításaihoz szükséges a közhatalom gyakorlásával szemben, feltéve, hogy a kérelmezőnek a szükséges információ beszerzéséhez alternatív lehetőségek nem állnak rendelkezésére.

34. Mindemellett az államot nem terhelte olyan kötelezettség, hogy személyes adatokat tartalmazó információkat adjon ki, hacsak azt nem indokolta fontos társadalmi érdek. A 10. Cikk alapján az államot terhelő

bármely pozitív kötelezettséget csak annak fényében lehet értelmezni, hogy e kötelezettségek az Egyezményben mások számára biztosított jogok érvényesüléséhez szükségesek és tisztességes egyensúlyt kell tartani, egyrészt a magány és a közérdekek között, másrészt a versengő magán érdekek között is – az adott esetben itt a kérelmező 10. Cikk által biztosított információhoz való jogáról és a menedék státuszkérelmezők 8. Cikk által biztosított magánélethez való jogáról, valamint a 2. és 3. Cikk által biztosított élethez és fizikai integritáshoz való jogról van szó és az Egyezmény 5. Cikkében biztosított személyes szabadsághoz való jog.

35. Végül a *Magyar Helsinki Bizottság v. Hungary* ([GC], no. 18030/11, ECHR 2016) ügyre hivatkozva a Kormány hangsúlyozta, hogy amennyiben a 10. Cikk hatálya kiterjed az információhoz való jogra, ez nem kívánja meg, hogy az információt egy adott formában, vagy pedig egy adott módon adják ki.

(b) A kérelmező

36. A kérelmező előadta, hogy riportot kívánt készíteni a magyar Befogadó Központokban uralkodó életkörülményekről a magyarországi menekültválság tetőzésekor.

37. A kérelmező értelmezése szerint a jelen ügy nem azt a kérdést érinti, hogy az államnak volt-e pozitív kötelezettsége a közérdeket érintő információ kiadása tekintetében, hanem azt a kérdést, hogy milyen mértékben és milyen feltételekkel szabhatnak az államok fizikai korlátokat az újságírói riport készítés és információgyűjtés tekintetében. Azzal, hogy a Befogadó Központ területére történő belépést megtagadták, a hazai hatóságok az információ szabad áramlását akadályozták meg. Ennek következtében lehetetlenné vált, hogy a nyilvánosság tájékoztatást kapjon a menekültválság morális és politikai összefüggéseiről.

38. A kérelmező elfogadta, hogy a civil szervezetek beszámolóin keresztül közvetett ismeretekkel rendelkezhetett és másodkézből információkat is kaphatott a Befogadó Központ körülményeiről. Azonban a civil szervezetek a Befogadó Központok területére abból a célból kaptak bebocsátást, hogy humanitárius és jogi segítséget nyújtsanak, míg a sajtó, mint az információt megszerző szervezet és a nyilvánosság „örkutyája” hírértékű eseményekről kell beszámoljon és biztosítania kell, hogy a társadalom az információkról értesüljön és véleményt formálhasson egy adott kérdésben. A kérelmező szintén hangsúlyozta, hogy az újságírók különleges szakmai elvárásoknak kell megfeleljenek, és tevékenységük „nyomozói vénát” igényel ahhoz, hogy egyes tényeket és részleteket feltárjanak. Ezen kívül a civil szervezetek saját céljaikat követik és kötve vannak saját szakmai kötelezettségeikhez, melyet figyelembe kell venni az általuk nyilvánosságra hozott információk tekintetében. Így pusztán a civil szervezetek beszámolóin alapján lehetetlen volt feltárni a Befogadó Központok teljes és valós helyzetét.

39. Az újságírók teljes kitiltása a Befogadó Központokból az állami intézkedések nyilvánosság általi ellenőrzését teljesen kizárná. Ha lehetővé tennék azt, hogy a hatóságok megtiltsák a Befogadó Központokba való belépést, ezzel információs és vélemény monopólium helyzetet teremtenék az ilyen központok tekintetében, mely megfosztaná a nyilvánosságot attól, hogy a menekült státuszért folyamodók tekintetében kiegyensúlyozott és objektív információt kapjon.

40. Ami azt az érvet illeti, hogy az újságírókat nem akadályozták meg a menekültügyi rendszerrel kapcsolatos véleményének közzétételében, melyet az is bizonyít, hogy egy másik Befogadó Központ tekintetében közzétett már egy újságcikket, a kérelmező azt adta elő, hogy szisztematikusan megtiltották számára a Befogadó Központokba való belépést és csak harmadik személyek nyilatkozataiból szerezhettek információkat anélkül, hogy személyes tapasztalatokat szerzett volna.

41. A kérelmező a Bíróság előtt nem vitatta, hogy a korlátozásnak a magyar jogban megvolt a jogalapja. Azt is tudomásul vette, hogy a kifogásolt intézkedés azon személyek magánéletének védelmét szolgálta, akik valamely félelemtől vezérelve elkerültek otthonról, mellyel az Egyezmény 8. Cikkében biztosított törvényes célt szolgálták.

42. Ami az intézkedés arányosságát illeti, a kérelmező fenntartotta, hogy a hazai hatóságok elmulasztották figyelembe venni az állam kötelességét a menekült státuszt magánéletéhez való jog és a sajtószabadság közötti egyensúly megteremtésével kapcsolatban.

43. A kérelmező előadta, hogy a belépés iránti kérelmében tisztázta azt, hogy azokat a képeket és felvételeket melyeken a lakók azonosíthatók, kizárólag a lakók jóváhagyásával hozza majd nyilvánosságra. Ezt azonban a Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal nem vette figyelembe.

44. Bár a kérelmező tudomásul vette, hogy a menekülttáborokról szóló riportok készítése során bizonyos korlátozások érvényesülnek, a jelen esetben egy teljesen általános és így aránytalan korlátozást, a belépési tilalmat alkalmazták.

(c) Harmadik fél beavatkozók

45. A harmadik fél beavatkozók, Media Legal Defence Initiative, Index on Censorship, Reporters Committee for Freedom of the Press, European Publishers Council, PEN International, a Magyar Helsinki Bizottság, the Dutch Association of Journalists, and the European Centre for Press and Media Freedom ("a beavatkozók"), közösen érveltek amellett, hogy a hírekhez szükséges információk gyűjtése alapvető fontosságú a véleménynyilvánítás és a sajtó szabadsága szempontjából, amelyre kiterjed az Egyezmény 10. Cikkének hatálya.

46. Előadták, hogy a hatékony oknyomozó riport elkészítésének kulcsfontosságú feltétele a helyszíni jelenlét. A fizikai jelenlét teszi lehetővé az újságírók számára az egyes történetek kontextusának megértését és azt,

hogy közvetlenül figyelhessék meg a helyszínen fennálló feltételeket és tevékenységet. Véleményük szerint a Bíróság esetjoga egyértelmű abban a tekintetben, hogy a hírekkel kapcsolatos információk összegyűjtése olyan tevékenység, mely a Bíróság hatáskörébe tartozik függetlenül attól, hogy az adott esetek végülis eredményeznek-e közzétételi korlátozást, vagy valamilyen szankció alkalmazását.

47. A beavatkozók azt is előadták, hogy a hírekkel kapcsolatos információk gyűjtése alapvető a véleménynyilvánítás szabadságának gyakorlása szempontjából és ezt több „common-law” jogrendszer elismeri.

48. A beavatkozók azzal érveltek, hogy ha az újságírók számára megtiltánák, hogy olyan helyre belépjenek, és erről jelentéseket készítsenek, ahol fontos események zajlanak, akkor ezekről az eseményekről nem tudnának hatékonyan beszámolni és nem tudnák ellátni az „társadalom őrkutyája” szerepet. Így az újságírók fizikai kitiltása bizonyos helyekről vagy eseményekről a hírekkel kapcsolatos információk beszerzését akadályozza és ezzel az Egyezmény 10. Cikkében foglalt jogait korlátozzák.

49. A beavatkozás szükségességét illetően a beavatkozók előadták, hogy az újságírók bizonyos helyeken vagy eseményeken való fizikai jelenlétének korlátozása a Bíróság szigorú felülvizsgálata alá kell essen. Annak elbírálása során, hogy szükséges volt-e egy adott helyszínre való belépést korlátozni, a beavatkozók azt javasolták, hogy a Bíróság a következő tényezőket vegye figyelembe: a) a helyszínre történő belépés célja általános közérdeket érintő téma feldolgozása-e; b) az államnak van-e információs monopóliuma; c) a helyszínre való belépés tilalma sérti-e harmadik személyek számára a 10. Cikkben biztosított jogokat; d) a belépés célja kiszolgáltatott helyzetben lévő magánszemélyek joggyakorlásának támogatása; e) a belépés akadályozza-e a helyszínen a hatóságok jogszerű és közérdekből végzett tevékenységét; f) kevésbé korlátozó intézkedésekkel biztosítható-e az egyéb veszélyeztetett érdekek vagy jogok védelme; és g) megfelelő biztosítékok állnak-e rendelkezésre önkényes visszaélések megelőzése céljából.

2. A Bíróság mérlegelése

(a) Volt-e „beavatkozás” a kérelmező 10. Cikk által védett jogaiba

50. A Bíróság már korábban megállapította, hogy az információ gyűjtése alapvető fontosságú az újságírás számára és ez elválaszthatatlan része és védett eleme a sajtószabadságnak (lásd *Dammann v. Switzerland*, no. 77551/01, § 52, 25 April 2006). A közérdekű információhoz való hozzáférés akadályozásának céljából bevezetett intézkedések elriasztják a médiában vagy hasonló területen dolgozókat attól, hogy ilyen tevékenységet végezzenek. Ennek eredményeként nem tudják a továbbiakban betölteni a „társadalom őrkutyájának” szerepét és ez

hátrányosan befolyásolhatja lehetőségeiket a pontos és megbízható információk közlésére (lásd *Shapovalov v. Ukraine*, no. 45835/05, § 68, 31 July 2012 és lsd. *Társaság a Szabadságjogokért v. Hungary*, no. 37374/05, § 38, 14 April 2009).

51. A Bíróság hangsúlyozza, hogy a kérelmező, mint újságíró nem kapott belépési engedélyt abba a Befogadó Központba, ahol az újságcikkének elkészítése céljából a menedékjogot kérőkkel interjúkkal szeretett volna készíteni az életkörülményeikkel kapcsolatosan.

52. A Bíróság álláspontja szerint az a tény, hogy a kérelmező számára nem engedélyezték, hogy a Befogadó Központ területén interjúkat és fotókat készítsen, meghiúsította számára azt, hogy első kézből szerezzen információkat, valamint azt, hogy a külső forrásokból szerzett információkat ellenőrizze és ezzel beavatkoztak a véleménynyilvánításhoz való jogának gyakorlásába, amennyiben akadályozták a publikáció elkészítését megelőző felkészülésben, vagyis akadályozták az újságírói kutatás elvégzésében (lásd *mutatis mutandis, Schweizerische Radio- und Fernsehgesellschaft SRG v. Switzerland*, no. 34124/06, § 41, 21 June 2012, itt a Bíróság ugyanerre a következtetésre jutott olyan tényállás mellett, ahol egy rádió és televízió szolgáltatással foglalkozó magánvállalkozásnak tiltották meg, hogy televízió műsor készítése és egy fogvatartott meginterjúvolása céljából egy börtönben filmezzon).

53. Ennél fogva a Kormánynak azon kifogását, hogy a kérelmező panasza az Egyezményrel *raione materiae* és *ratione personae* összeegyeztethetetlen (lásd 21-26 pontok fent) el kell utasítani.

54. Az a döntés maradt hátra, hogy vajon a beavatkozás indokolt volt-e az Egyezmény 10. Cikk 2. bekezdése alapján.

(b) Annak a kérdése, hogy vajon a beavatkozás „törvény által meghatározott” volt-e és legitim célokat szolgált

55. A Bíróság megállapítja, hogy a kérelmező nem vitatta a kifogásolt intézkedés jogszerűségét. Így a Bíróság elfogadja, hogy a kérelmező Befogadó Központba történő belépésével kapcsolatos korlátozás az Igazságügyi Minisztérium 52/2007. (XII. 11.) rendeletének 2. §-án alapult (lsd. 12. pont fent), és ezzel a „törvény által meghatározottság” kritériuma a beavatkozás tekintetében teljesült

56. Ezen kívül az sem volt vitatott a felek között, hogy a kérelmező véleménynyilvánításhoz való jogát legitim célból korlátozták, melynek lényege a menedékjogot kérők és a tábor egyéb lakói magánéletének védelme volt, és a Bíróság nem lát okot arra, hogy másként határozzon.

(c) Annak a kérdése, hogy vajon a beavatkozás „szükséges volt-e egy demokratikus társadalomban”

57. Annak a kérdésnek az általános alapelvei, hogy egy beavatkozás a véleménynyilvánítás szabadságához való jogba „szükséges-e egy

demokratikus társadalomban” a *Bédát v. Switzerland* ([GC], no. 56925/08, § 48, 29 March 2016) található, a korábbi joggyakorlat megerősítéseként:

“(i) A véleménynyilvánítás szabadsága a demokratikus társadalom egyik alapvető fundamentuma és fejlődésének, valamint az egyének önmegvalósításának egyik alapfeltétele. A 10. cikk 2. pontjában meghatározott korlátozások figyelembe vételével a 10. Cikkben megfogalmazott védelem nem csak az „információra” vagy „a szívesen fogadott, ártalmatlan vagy közömbös eszmékre, terjed ki, hanem azokra is, amelyek sértők, megrázóak vagy megbotrántoztatók. Ezt diktálja a pluralizmus, a tolerancia és a nyitottság, amelyek nélkül nem létezhet demokratikus társadalom. A 10. Cikkben foglaltaknak megfelelően ez a szabadság korlátozásoknak vethető alá, melyeket azonban szűken kell értelmezni, és a korlátozások szükségességére alapos indokot kell felhozni. ...

(ii) A 10. Cikk második bekezdése szempontjából a „szükséges” melléknév „fontos társadalmi érdek” feltételez. A Szerződő Államok bizonyos mozgásterrel rendelkeznek annak megítélése során, hogy létezik-e ilyen társadalmi érdek, de ez az európai szintű felülvizsgálattal együtt jár, mely mind a jogalkotást, mind a jogalkalmazást magába foglalja, még a független bíróságok döntéseit is. A Bíróság ezért felhatalmazással bír arra, hogy végső döntést hozzon a tekintetben, hogy egy „korlátozás” összhangban van-e a véleménynyilvánítás szabadságának 10. Cikkben foglalt védelmével.

(iii) A Bíróság feladata a felügyeleti joghatóságának keretében nem a hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóságok szerepének átvállalása, hanem a nemzeti hatóságok mozgásterének keretében a 10. Cikk alapján meghozott döntések felülvizsgálata. Ez nem jelenti azt, hogy a felügyelet annak megállapítására korlátozódik, hogy vajon egy alperes Állam mérlegelési jogát észszerűen, gondosan és jóhiszeműen gyakorolta-e; a Bíróság feladata, hogy megvizsgálja, hogy az ügy összes körülményének fényében indokolt-e a beavatkozás és megállapítsa, hogy vajon arányban állt-e az elérni kívánt törvényes céllal és, hogy vajon az intézkedés igazolására megjelölt indokok „relevánsak és megfelelőek-e”... Ennek során a Bíróságnak meg kell győződnie arról, hogy a hazai hatóságok olyan mércéket alkalmaztak, melyek a 10. Cikkben foglalt alapelvekkel összhangban vannak és, hogy a releváns tényeket megfelelően értékelték...”

58. A Bíróság megjegyzi, hogy a kérelmező által tervezett újságcikk tárgya a menedékjogot kérők Befogadó Központban fennálló életkörülményei lett volna. Az adott időszakban nagy számú menedékjogot kérő személy lépett Magyarország területére, amely általános szóhasználatlaltal élve „menekült válság” kifejezéssel jellemezhető és széles körben beszámolt róla a média. A szóban forgó Befogadó Központ tekintetében a Alapvető Jogok Biztosa vizsgálatot folytatott le és azt állapította meg, hogy az ott uralkodó életkörülmények embertelen és megalázó bánásmódnak minősülnek (lásd 8. pont fent).

59. Egy adott helyről készített beszámolóval kapcsolatos közérdek különösen releváns, ha a hatóságok kiszolgáltatott társadalmi csoportokkal állnak szemben. A média „örkutya” szerepe különösen fontos ilyen összefüggésben, mivel a média jelenléte biztosítja, hogy a hatóságokat felelősségre vonják az eljárásukért (lásd *mutatis mutandis, Pentikäinen v. Finland* [GC], no. 11882/10, § 89, ECHR 2015). Az a kérdés, hogy az

államilag működtetett Befogadó Központokban, hogy bánnak a lakókkal, hogy vajon az állam teljesítette-e a menekült státuszt kérőkkel szembeni nemzetközi kötelezettségeit és, hogy ez a kiszolgáltatott csoport képes volt-e emberi jogainak korlátozásmentes gyakorlására, kétségek nélkül hír értékű és nagy társadalmi jelentőségű.

60. A Bíróság ezért megállapítja, hogy a kérelmező által elkészíteni tervezett újságcikk közérdeket szolgált és ezen a területen kevés lehetőség van arra, hogy az Egyezmény 10. Cikkének 2. bekezdése alapján korlátozzák a véleménynyilvánítás szabadságát (lásd *Bédát*, id. fent. 49. Cikk).

61. Ennek fényében a Bíróság megállapítja, hogy a hazai hatóságok különös figyelmet kellett volna szenteljenek a kérelmező kéréséhez kapcsolódó közérdeknek, mely első sorban ahhoz kapcsolódott, hogy első kézből származó információkat szolgáltassanak az adott helyiség életkörülményeiről. Azonban a Bíróság elkerülhetetlennek tartja megjegyezni, hogy a BÁH határozata, melyben elutasították a kérelmező belépési kérelmét a Befogadó Központba (lásd 9. pont fent) figyelmen kívül hagyott minden ésszerű megfontolást az újságírói státusszal kapcsolatban, valamint azzal kapcsolatban, hogy milyen társadalmi érdek fűződik ahhoz, hogy ehhez a közérdekű információhoz hozzájussanak.

62. Ami az alperes fél azzal kapcsolatos indokait illeti, hogy a kérelmezőt megakadályozza a menekült státuszt kérelmezők meginterjúvolásában és fotók készítésében a Befogadó Központ területén, a hazai hatóságok és a Kormány úgy értékelte, hogy amennyiben a kérelmezőnek, mint újságírónak engedélyt adnak a Befogadó Központ területére történő belépésre, ezzel veszélyeztetik a menekültek és a menekült státuszt kérő biztonságát és magánéletét.

63. A Bíróság álláspontja szerint a BÁH és az Alperes Kormány által előadott indokok kétségtelenül „relevánsak” a 10. Cikk 2. bekezdés alapján végrehajtandó szükségességi teszt szempontjából. A Bíróság azt fogja vizsgálni, hogy vajon ezek az indokok egyben „megfelelőek-e”.

64. A Bíróság ebben az összefüggésben megállapítja, hogy a Bíróság számára rendelkezésre álló, összehasonlító jogi információk alapján úgy tűnik, hogy nincs európai szintű konszenzus abban a kérdésben, hogy milyen feltételekkel engedélyezhető a média belépése a menedékjogot kérők elhelyezésére szolgáló helyekre (lásd 17-19. fent). Tekintve, hogy az Európai konszenzus hiánya abból ered, hogy nincsen egyetértés a menedékjogot kérő jogainak optimális biztosítására a Befogadó Központokban, a Bíróság hajlandó elfogadni, hogy ezen a területen a szokásosnál nagyobb szabályozási mozgástér érvényesül, a publikációkkal kapcsolatos korlátozások tekintetében, melyek fontos közérdekkel kapcsolatosak. A Bíróság arra is emlékeztet, hogy amennyiben az adott probléma a menedékjogot kérők befogadó helységeibe újságírók általi belépésre vonatkozik, a tagállamok többsége bizonyos korlátozásokat

alkalmaz az ilyen látogatások tekintetében, ami a látogatások idejét, helyét és módját tartalmazza és ezek a korlátozások intézményi megfontolásokon alapulnak, valamint a lakók jogainak védelmét szolgálják.

65. Mindazonáltal még ezen mozgástér figyelembevételével sincs a Bíróság meggyőződve arról, hogy a hazai hatóságok megfelelően megfontolták-e, hogy vajon a Befogadó Központ területére való belépés és az ott végzett újságírói tevékenység engedélyezésének megtagadása a menedékjogot kérők magánéletének és biztonságának védelme érdekében valóban gyakorlatilag szükséges volt-e az adott körülmények között.

66. A jelen esetben az az információ, melyet a kérelmező össze kívánt állítani, annak ellenére nem minősül szenzáció hajhászásnak vagy ehhez hasonló célnak, hogy természeténél fogva szükségszerűen mások magánéletével kapcsolatos (lásd *a contrario*, *Couderc and Hachette Filipacchi Associés v. France* [GC], no. 40454/07, § 101 *in fine*, ECHR 2015 (kivonatok)), hanem inkább a menedékjogot kérők életének a közérdeket érintő aspektusával foglalkozott volna, különös tekintettel életkörülményeikre és arra, hogy a magyar hatóságok, hogyan bánnak velük.

67. Mindemellett a kérelmező kifejtette, hogy csak az érintett magánszemélyek előzetes hozzájárulásával készítené fényképeket és szükség esetén írásbeli felhatalmazást kérne tőlük (lásd 8. pont fent). Úgy tűnik, hogy a BÁH ezt az érvet nem vette figyelembe. Ilyen körülmények között annak figyelembe vétele, hogy a magánéletet érintő újságírói kutatás a Befogadó Központban tartózkodó személyek magánéletére milyen hatással van, releváns kérdés, de nem elegendő annak igazolására, hogy korlátozzák a kérelmező véleménynyilvánításhoz való jogát.

68. Ugyanez vonatkozik a menedékjogot kérők biztonságának védelmére is. A Bíróság megjegyzi, hogy sem a hazai hatóságok sem a Kormány nem jelezte, hogy az adott kutatás milyen módon veszélyeztetné a menedéktárust kérők biztonságát, különösen arra figyelemmel, hogy kizárólag az érintett magánszemélyek jóváhagyásával történt volna.

69. Végül a Bíróság szükségesnek tartja foglalkozni a Kormány azon előadásával, hogy a kérelmező számára lehetőség volt további közvetett forrásokból és más formában információt gyűjteni, beleértve fotók és interjúk készítését a központon kívül, vagy nemzetközi szervezetek és civil szervezetek által közzétett információkból (lásd 33. pont fent).

70. Míg valóban helytálló az, hogy a Befogadó Központtal kapcsolatos egyes információk a civil szervezetek tevékenységén keresztül valóban rendelkezésre álltak, a Bíróság elfogadja a kérelmező azon érvelését, hogy a szóban forgó civil szervezetek jelentései szükségszerűen más területre összpontosítanak és a vizsgált körülményeket nem feltétlenül tárják fel (lásd 40. pont fent).

71. Hasonlóképpen, a Befogadó Központokon kívül szerzett információ a nyilvánosság számára nem rendelkezik ugyanazon értékkel, mint az olyan

információk, melyeket a kérelmező első kézből szerezhetett volna, ha beengedik a Befogadó Központba. Mi több, az említett források által közzétett információkat a kérelmező céljától eltérő célra gyűjthették össze, amely megnehezíti a források hitelességének ellenőrzését.

72. Mindenesetre a Bíróság már korábban is megállapította, hogy a 10. Cikk nem csak a kifejezett gondolatok és információk tartalmát védi, de azt a formát is, melyben közlik ezeket. Ezért sem a hazai Bíróságok sem a Bíróság nem jogosult arra, hogy a sajtó helyett megmondja azt, hogy az újságíróknak milyen újságírói technikát kell alkalmazni (lásd *Stoll v. Switzerland* [GC], no. 69698/01, § 146, ECHR 2007-V). Így az a tény, hogy a közvetlen híryanag gyűjtésére a látogató központokban esetleg alternatív lehetőségek is fennállnak, nem zárja ki azt, hogy a kérelmező szemtől szemben első kézből információkat gyűjtsön a Befogadó Központokban uralkodó életkörülményekről. Ilyen körülmények között az a tény, hogy alternatív lehetőségei léteznek a kutatásnak, nem minősül elegendő indoknak arra, hogy alátámassza a kifogásolt beavatkozást, vagy orvosolja azt a hátrányt, melyet a Befogadó Központok területére történő belépési engedély megtagadása jelent.

73. Végül, lényegében azon az alapon, hogy a BÁH határozata a Közigazgatási Eljárásról szóló 2004. évi CXL. törvény 12. §-a szempontjából (lásd 10. pont fent) nem minősül közigazgatási határozatnak és ezért nincs lehetőség arra, hogy a kérelmező érveljen amellett, hogy az információ közléséhez való jogának gyakorlása érdekében be kell lépnie a befogadó központ területére, a Hazai Bíróságok nem tudtak megfelelő arányossági tesztet alkalmazni (lásd *mutatis mutandis*, *Lombardi Vallauri v. Italy*, no. 39128/05, §§ 45-46, 20 October 2009; *Baka v. Hungary* [GC], no. 20261/12, § 161, 23 June 2016; és *Aydoğan and Dara Radyo Televizyon Yayınılık Anonim Şirketi v. Turkey*, no. 12261/06, §§ 52-54, 13 February 2018).

74. Összefoglalva, a Bíróság elfogadja, hogy a hazai hatóságok a Bíróságnál jobb helyzetben vannak annak megítélésére, hogy milyen mértékben felelnek a hatóságok a menedékjogot kérők jogainak védelme érdekében a Befogadó Központokba való belépés korlátozásáért. Azonban figyelemmel a média fontosságára egy demokratikus társadalomban és a fontos közérdeket érintő ügyekről való beszámolók tekintetében a Bíróság megállapítja, hogy a véleménynyilvánítás szabadságának korlátozását meggyőző módon kell igazolni. A jelen esetben, figyelembe véve azt, hogy a BÁH csak egy igen általános indoklást terjesztett elő és döntéséből hiányzik bármilyen valódi mérlegelés a szóban forgó érdekek között, a Bíróság álláspontja szerint a hazai hatóságok nem bizonyították meggyőző módon, hogy a Befogadó Központok területére történő belépés és ott kutatás végzésének elutasítása arányos volt az elérni kívánt célokkal és így megfelelt a fontos társadalmi érdekeknek.

75. Ennek folytán megsértették az Egyezmény 10. Cikkét.

II. AZ EGYEZMÉNY 13. CIKKÉNEK ÁLLÍTÓLAGOS MEGSÉRTÉSE

76. A kérelmező azt kifogásolta, hogy megsértették az Egyezmény 13. Cikkét is, mivel a hazai jog alapján a kifogásolt határozatokkal szemben nem volt jogorvoslati lehetőség. Az Egyezmény 13. Cikke a következőképpen rendelkezik:

„Bárminek, akinek a jelen Egyezményben meghatározott jogait és szabadságait megsértették, joga van ahhoz, hogy a hazai hatóság előtt a jogsérelem hatékony orvoslását kérje az esetben is, ha e jogokat hivatalos minőségben eljáró személyek sértették meg.”

A. Elfogadhatóság

77. A Bíróság megállapítja, hogy a jelen panasz összefügg a fent vizsgált panasszal, ezért szintén elfogadhatónak kell tekinteni.

B. Érdemi kérdések

78. Tekintettel az Egyezmény 10. Cikkén alapuló fenti megállapítására (lásd 77. pont fent), a Bíróság megállapítja, hogy az Egyezmény 13. Cikke alapján nincs szükség a panasz érdemi vizsgálatára.

III. AZ EGYEZMÉNY 41. CIKKÉNEK ALKALMAZÁSA

79. Az Egyezmény 41. cikke a következőképpen szól:

„Ha a Bíróság az Egyezmény vagy az ahhoz kapcsolódó jegyzőkönyvek megsértését állapítja meg és az érdekelt Magas Szerződő Fél belső joga csak részleges jóvátételt tesz lehetővé, a Bíróság – szükség esetén – igazságos elégtételt ítél meg a sértett félnek.”

A. Kár

80. A kérelmező 4.000 Euró nem vagyoni kárt követelt.

81. A Kormány ezt az igényt vitatta.

82. A Bíróság álláspontja szerint a jogsértés megállapítása a kérelmezők által elszenvedett bármilyen nem vagyoni kár tekintetében elegendő elégtétel, ennél fogva ebben a kérdésben a Bíróság nem ítél meg kártérítést.

B. Költségek és kiadások

83. A kérelmező 2.625 Euró költségtérítés megítélését kérte a Bíróságtól. Ez az ügyvédje által számlázott 105 ügyvédi munkaórából áll.

84. A Kormány vitatta ezt az igényt.

85. A Bíróság esetjoga szerint a kérelmező csak olyan mértékben jogosult a költségek megtérítésére, amennyiben kimutatja, hogy azok ténylegesen felmerültek, szükségesek voltak, és összegük ésszerű. A jelen ügyben a rendelkezésre álló dokumentáció és a fenti kritériumok figyelembe vételével a Bíróság ésszerűnek tartja, hogy a kérelmezőnek a teljes összeget megítélje.

C. Késedelmi kamat

86. A Bíróság megfelelőnek találja, hogy a késedelmi kamat az Európai Központi Bank marginális hitelkamatlábán alapuljon, melyhez három százalékpontot kell hozzáadni.

A FENTI INDOKOK ALAPJÁN A BÍRÓSÁG EGYHANGÚAN

1. A Kormány *ratione materiae és ratione personae* alapon előterjesztett kifogásait összevonja a Kormány érdemi ellenkérelmében foglaltakkal, és elutasítja ezeket a kifogásokat;
2. Elfogadhatóvá *nyilvánítja* a kérelmet;
3. *Megállapítja*, hogy az Egyezmény 10. cikkét megsértették;
4. *Megállapítja*, hogy nincs szükség az Egyezmény 13. Cikke alapján előterjesztett panasz vizsgálatára,
5. *Megállapítja*, hogy a jogsértés megállapítása önmagában megfelelő alapot nyújt igazságos elégtétel megállapítására a kérelmezők által elszenvedett nem vagyoni kár tekintetében;
6. *Megállapítja*,
 - (a) hogy az alperes Államnak attól az időponttól számított három hónapon belül, amikor az ítélet az Egyezmény 44. cikkének 2. bekezdése szerint véglegessé válik, a kérelmező számára költségek és kiadások tekintetében 2.625 (kettőezerhatszázhuszonöt) Eurót, továbbá az ezen összeget terhelő adók összegét kell kifizetnie nemzeti valutában, a teljesítéskori átváltási árfolyam alkalmazásával;
 - (b) hogy a fent említett három hónap lejártát követően a teljesítés időpontjáig a késedelmes időszakra az Európai Központi Bank marginális kamatlábát három százalékponttal meghaladó mértékű kamatot kell fizetni a fenti összeg után.

7. Egyhangúlag *elutasítja* a kérelmező igazságos elégtétel iránti egyéb kérelmét.

Készült angol nyelven, írásbeli kihirdetésre került 2019. október 8-án, a Bíróság Eljárási Szabályzata 77. szabálya 2. és 3. bekezdésének megfelelően.

Andrea Tamietti
Jegyzőkönyvezető-helyettes

Ganna Yudkivska
Elnök